

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce: **SAZKA sázková kancelář, a.s.**, se sídlem Praha 9, K Žižkovu 851, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem Hradec Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. listopadu 2013, č.j. 12023/MJ/2011-10, **t a k t o** :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutí ze dne 4. listopadu 2013, č.j. 12023/MJ/2011-1, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně do platebního výměru Městského úřadu Rychnov nad Kněžnou (dále jen „správce poplatku“) ze dne 21.3.2011, č.j. FIN-8589/2011 (dále také jen „platební výměr“), a tento platební výměr potvrdil. Citovaným platebním výměrem vyměřil správce poplatku žalobkyni s odkazem na § 11 zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění účinném ke dni vydání platebního výměru (dále jen „zákon o místních poplatcích“), a na obecně závaznou vyhlášku města Rychnov nad Kněžnou č. 10/2003 o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj ze dne 15.12.2003, ve znění obecně závazné vyhlášky města Rychnov nad Kněžnou č. 4/2010 ze dne 28.6.2010 a obecně závazné vyhlášky města Rychnov nad Kněžnou č. 5/2010 ze dne 13.9.2010 a na zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí za období od 1.10.2010 do 31.12.2010 v částce 35.000 Kč a dále zvýšení tohoto místního poplatku v částce 35.000 Kč, tj. na dvojnásobek podle § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích.

Ve včas podané žalobě žalobkyně popsala skutkový stav věci i průběh řízení před správcem poplatku i žalovaným. Připomněla, že tuto věc již řešil i Krajský soud v Hradci Králové ve svém rozsudku ze dne 31.7.2013, č.j. 30 Af 33/2011-96, v němž se s většinou žalobních bodů neztotožnil, ale dal žalobkyni za pravdu v tom, že napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti v otázce sankčního navýšení místního poplatku. Žalobkyně se v nyní projednávané žalobě bránila již toliko samotnému navýšení místního poplatku.

K věci uvedla, že ve svých dopisech ze dne 8.9.2010, 26.1.2011 a 9.2.2011 její právní předchůdce opakovaně tvrdil, že se nepovažuje za poplatníka předmětného poplatku. I přesto předložil všechny potřebné informace, nedopustil se žádného obstrukčního jednání a nesnažil se platebnímu výměru vyhnout. Naopak usiloval o jeho vydání, neboť ho považoval za jediný právní úkon, na jehož základě mohl zpochybnit svoje postavení poplatníka. Žalobkyně je přesvědčena, že sankčním navýšením místního poplatku ji nelze trestat jen proto, že se snaží jedinou možnou právní cestou získat titul k dalšímu uplatnění svého názoru, když neexistuje žádný jiný procesní prostředek k uplatnění odlišného právního názoru. Správce poplatku sám neustále oddaloval vydání platebního výměru a snažil se vytvářet další možnosti pro dobrovolné zaplacení a vyžadoval nedůvodné a neúčelné úkony (např. předvolání k ústnímu jednání).

Představa žalovaného jako odvolacího orgánu, že použití správního uvážení správce poplatku není přezkoumatelné byla dle žalobkyně vyvrácena ve zrušujícím rozhodnutí krajského soudu. Přesto podstatu problematiky evidentně nepochopil, když v novém, nyní žalobou napadeném rozhodnutí na str. 8 konstatuje, že „*Dle názoru odvolacího orgánu již není třeba v rozhodnutí uvádět další důvody pro zvýšení poplatku, když tato možnost existuje přímo v zákoně.*“ Tímto postojem je pak protknuta celá argumentace žalovaného na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí. S námitkami právního předchůdce žalobkyně jakožto odvolatele se vůbec nevypořádal, otázkou legitimacy vyčkávání z důvodu potřeby platebního výměru se věcně ani smysluplně nezabýval. Stejně tak se nevyjadřuje k námitce, že k době prodlení zásadním způsobem přispíval sám správce poplatku svými zcela zbytečnými úkony.

Dále žalobkyně poukázala na to, že původní názor žalovaného, že správce poplatku mohl při vyměření navýšení postupovat mírněji, se v novém rozhodnutí bez příčiny vytratil. Žalovaný se nezabýval ani námitkou požadující, aby se platební morálka posuzovala až po vydání platebního výměru a nepřihlédl ani k tomu, že právní předchůdce žalobkyně místní poplatek po jeho vyměření bezodkladně uhradil. Žalobkyně dále argumentovala tím, že její právní předchůdce se rozhodl vyčkat rozhodnutí Ústavního soudu z důvodů ryze právního charakteru, jehož opodstatnění shledal i Krajský soud v Hradci Králové, když věc předložil Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení právního předpisu. K otázce zákonné povinnosti správce poplatku vydat platební výměr Nejvyšší správní soud dosud nezaujal názor. Z výše uvedených důvodů navrhla žalobkyně zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí reagoval na všechny odvolací námitky, k navýšení místního poplatku dle § 11 zákona o místních poplatcích uvedl, že v dané věci vznikla žalobkyni dle čl. 7 obecně závazné vyhlášky města Rychnov nad

source not found.

Kněžnou č. 10/2003 o místním poplatku poplatková povinnost, splatná čtvrtletně, nejpozději do 10ti kalendářních dnů následujícího čtvrtletí. Žalobkyně poplatkovou povinnost nesplnila, proto ji správce poplatku vyměřil platebním výměrem, a to ve výši 35.000 Kč, přičemž poplatek navýšil na dvojnásobek. Celková výše nedoplatku místního poplatku činila 70.000 Kč. Správce poplatku zdůvodnil navýšení poplatku délkou prodlení 70 dnů od data splatnosti a skutečností, že žalobkyně poplatek neuhradila i přes jeho opakované výzvy. Žalovaný zaujal názor, že již není nutné, aby uváděl další důvody pro navýšení poplatku, když platná úprava takový postup umožňuje, výše navýšení je již na správním uvážení správce poplatku a důvody pro navýšení byly splněny. Na postupu správce poplatku neshledal žalovaný nic nezákonného, jeho rozhodnutí není v rozporu s ust. § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích, když své uvážení, na jehož základě rozhodl, řádně zdůvodnil. Dále se zabýval otázkou, zda jím původně opomenutá námitka žalobkyně, že správce poplatku rozhodoval ve dvou shodných věcech rozdílně, byla oprávněná. Porovnání se vztahovalo k platebnímu výměru č.j. FIN-8548/2011, kdy bylo stejné navýšení v tomto případě i ve věci nyní projednávané žaloby použito za prodlení 162 dnů a 70 dnů. K tomu žalovaný uvedl, že v projednávané věci nedošlo k porušení zásady legitimního očekávání zakotvené v § 8 odst. 2 daňového řádu, která vychází z toho, že rozhodli-li správní orgán určitou věc za určitých podmínek určitým způsobem, měl by všechny další obdobné případy rozhodovat způsobem stejným nebo obdobným, tedy předvídatelně. Žalovaný poukázal na to, že správce poplatku nepřistoupil ani v jednom případě k maximálnímu navýšení místního poplatku, protože poplatník vždy a ve lhůtě reagoval na výzvy. Počtem dnů prodlení pak pouze deklaroval porušení platební povinnosti, ale nevyjadřoval tím jeho návaznost na výši samotného navýšení poplatku. Dále žalovaný poukázal na to, že možnost navýšení poplatku v případě jeho řádného nezaplacení a stanovení základních pravidel, zejména horní hranice tohoto navýšení, stanovil zákon o místních poplatcích. Pokud nejsou stanovena další pravidla pro navyšování, jde o otázku volného uvážení správce poplatku, limitovaného pouze zmiňovaným trojnásobkem základní stanovené hodnoty poplatku. Dle žalovaného správce poplatku nevybočil z mezí zákona, jeho rozhodnutí neodporuje právním předpisům a je řádně odůvodněno.

Žalovaný se k podané žalobě vyjádřil dne 21.1.2014 a po zopakování uplatněných žalobních námitek uvedl, že se při svém rozhodování řídil právním názorem vysloveným v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, č.j. 30 Af 33/2011-96. Odvolacími námitkami, které se týkaly problematiky správního uvážení při navýšení správního poplatku se vypořádal v úplnosti na str. 8 a 9 svého rozhodnutí. Správní uvážení správce poplatku přezkoumal, přičemž se řídil právním názorem vyjádřeným v citovaném rozhodnutí krajského soudu. Zkoumal, zda jsou splněny podmínky k navýšení správního poplatku a dospěl k závěru, že ano, neboť žalobkyně nesplnila svoji povinnost včas a řádně. Správce poplatku uvedl úvahy, které ho k navýšení poplatku vedly. Navrhl zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s.ř.s."). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když souhlas žalobkyně i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení. O věci usoudil následovně.

source not found.

Z rozhodnutí žalovaného, z podané žaloby i obsahu správního spisu lze shrnout, že mezi účastníky není skutkový stav věci sporný. Je tedy možné stručně uvést, že správce poplatku vyzval žalobkyni dne 14.1.2011(FIN-1422/2011) k dobrovolnému splnění poplatkové povinnosti za období 1.10.2010-31.12.2010 ve výši 35.000 Kč, u níž byla splatnost dne 10.1.2011, a pozval ji na den 2.2.2011 k ústnímu jednání. Zároveň ji upozornil na možné vyměření poplatku včetně jeho navýšení. Žalobkyně dne 25.1.2011 odmítla účast u jednání a setrvala na svém rozhodnutí místní poplatek neuhradit. Správce poplatku dne 9.2.2011 (FIN-4167/2011) žalobkyni poskytl lhůtu 10 dnů k úhradě poplatku a s ohledem na její zápornou reakci (dopis ze dne 17.2.2011) vydal dne 21.3.2011 pod č.j. FIN-8589/2011 platební výměr, kterým vyměřil žalobkyni místní poplatek za období od 1.10.2010 do 31.12.2010 ve výši 35.000 Kč a navýšení ve stejné výši. V něm k samotnému navýšení uvedl, že *„od splatnosti místního poplatku za 4. čtvrtletí roku 2010, tj. od 10. ledna 2011 uplynulo 70 dnů a ani přes opakované výzvy správce poplatku nedošlo k úhradě místního poplatku. Správce poplatku nepřistoupil k maximálnímu zvýšení místního poplatku z důvodu spolupráce poplatníka se správcem poplatku během správy daní, kdy poplatník vždy ve lhůtě reagoval na výzvy správce poplatku.“*

Ve věci již jednou Krajský soud v Hradci Králové rozhodoval, svým rozsudkem ze dne 31.7.2013, č.j. 30 Af 33/2011-96, zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, a to pouze z důvodu, že se žalovaný k námitkám žalobkyně omezil pouze na konstatování, že *„není oprávněn zasahovat do správcem určené a náležitě odůvodněné výše poplatkové povinnosti, jestliže jeho postup neodporuje právním předpisům a je řádně odůvodněn.“*

S tímto názorem se však krajský soud neztotožnil a uzavřel, že *„Odvolací orgán je povinen přezkoumat odvoláním napadené rozhodnutí v rozsahu v odvolání požadovaném a musí se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádat se všemi důvody v odvolání uvedenými. Těmto povinnostem se však žalovaný v dané věci vyhnul.“* Citoval také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 4 As 75/2006-25, dle kterého *„správní soud u takového rozhodnutí zkoumá, zda správní orgán volné uvážení nezneužil, nepřekročil jeho meze, když i tam, kde rozhodnutí správního orgánu závisí toliko na jeho uvážení, „... je správní orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně (různost rozhodování ve stejných či obdobných věcech může být právě projevem ústavně reprobované libovůle), tj. zejména principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, ...“.*

Žalovaný pak svoje úvahy v žalobou napadeném rozhodnutí popsal na str. 8 a 9 v rozsahu uvedeném shora.

Citovanou problematiku navýšení místních poplatků upravuje § 11 odst. 1 a 2 zákona o místních poplatcích, který stanoví že nebudou-li poplatky zaplacený (odvedeny) poplatníkem nebo plátcem poplatku včas nebo ve správné výši, vyměří mu obecní úřad poplatek platebním výměrem. Dle odst. 3 včas nezaplacené (neodvedené) poplatky nebo jejich nezaplacenou (neodvedenou) část může obecní úřad zvýšit až na trojnásobek. Navýšení poplatků podle právě citovaného ustanovení

source not found.

zákona o místních poplatcích bylo zakotveno rovněž v čl. 8 obecně závazné vyhlášky města Rychnov nad Kněžnou č. 10/2003 o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj. Z uvedeného vyplývá, jak již uvedl krajský soud ve svém předchozím rozhodnutí, že *„navýšení místních poplatků až na trojnásobek včas nezaplacené části poplatků bylo tedy nesporně věcí volného uvážení správního orgánu. Nutno ještě podotknout, že ani shora uvedené znění zákona o místních poplatcích, stejně jako citované ustanovení obecně závazné vyhlášky města Rychnov nad Kněžnou, neobsahovala žádná kritéria, která by správní orgán byl povinen při své úvaze o navýšení poplatku zohlednit.“*

Žalovaný v napadeném rozhodnutí, jak mu uložil krajský soud, hodnotil závěry správce poplatku a dospěl k závěru není nutné, aby uváděl další důvody pro navýšení poplatku, když platná úprava takový postup umožňuje a výše navýšení je již na správním uvážení správce poplatku. Důvody pro navýšení byly dle žalovaného splněny a na postupu správce poplatku neshledal nic nezákonného. Jeho rozhodnutí označil za souladné s ust. § 11 odst. 3 zákona o místních poplatcích, když své uvážení, na jehož základě rozhodl, řádně zdůvodnil. Porovnal k námitce žalobkyně platební výměr vydaný v posuzované věci s výměrem č.j. FIN-8548/2011, a vysvětlil, že rozdílné doby prodlení v obou věcech pouze deklarují porušení platební povinnosti ale nevyjadřují tím návaznost na výši navýšení poplatku. Neshledal proto porušení zásady legitimního očekávání zakotvené v § 8 odst. 2 daňového řádu.

I když popsané zdůvodnění žalovaného není nijak obsáhlé, žalovaný jím dal jednoznačně najevo, že se s úvahami správce poplatku shoduje a neshledal v nich žádné nesrovnalosti ani pochybení. Krajský soud je názoru, že se žalovaný řídil názorem krajského soud vysloveným v rozsudku ze dne 31.7.2013, č.j. 30 Af 33/2011-96, rozhodnutí správce poplatku přezkoumal a hodnotil.

Žalovaný také vysvětlil, důvody, které ho vedly před vydáním platebního výměru k výzvám adresovaným žalobkyni, aby uhradila místní poplatek. Pokud žalobkyně tvrdí, že se nesnažila oddálit vydání platebního výměru a nedopustila se žádného obstrukčního jednání, krajský soud nezjistil ani z odůvodnění platebního výměru ani z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, že by jí bylo takové jednání kladeno za vinu. Neshledal ani důvodné tvrzení žalobkyně, že správce poplatku *„neustále oddaloval vydání platebního výměru“* a *„vyžadoval nedůvodné a neúčelné úkony, zejména dostavení se k ústnímu jednání“*. Je třeba vidět, že se jednalo v tomto řízení o poplatek za dobu od 1.10.2010 do 31.12.2010, splatný dne 10.1.2010. Platební výměr vydal správní orgán, po dvou výzvách k dobrovolnému zaplacení dne 21.3.2011.

K nařízení jednání, jak vyplývá z obsahu předvolání, byl správce poplatku veden snahou seznámit žalobkyni se svým stanoviskem ke sporné problematice. Nelze proto přisvědčit tvrzení žalobkyně, že by realizované úkony byly neúčelné a že by správce poplatku úmyslně a nedůvodně oddaloval vydání platebních výměrů.

Krajský soud nijak nezpochybňuje důvody žalobkyně, které ji vedly k odmítání úhrady místních poplatků, nicméně nelze přehlédnout, že se svým názorem na výklad novely zákona o místních poplatcích (zákonem č. 183/2009 Sb.) nebyla úspěšná. Výsledkem pak byl jednoznačný závěr zdejšího krajského soudu vyslovený

source not found.

v rozsudku ze dne 31.7.2013, č.j. 31 Af 33/2011-96, který správní poplatky za dobu od 1.10.2010 do 31.12.2010, vyměřené platebním výměrem správce poplatku ze dne 21.3. 2011, č.j. FIN-8589/2011, shledal v souladu se zákonem. Žalobkyně tím, že poplatek včas nezaplatila, ať už byly důvody pro takový postup jakékoliv, na sebe vzala riziko, že bude postižena navýšením poplatku dle § 11 zákona o místních poplatcích.

Shora popsané důvody vedly krajský soud k zamítnutí žaloby dle § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobkyně úspěch neměla, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud ani nezjistil, že by mu nějaké takové náklady vznikly. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. června 2015

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu